

General | | Actualitzat el 01/12/2022 a les 08:00

Tens la criatura malalta i et sents depassat/da? Llegeix

Els malabars logístics constants i la sobrecàrrega de feina compliquen molt les cures que necessiten els nostres fills

[inicicentrareport]L'altre dia estava parlant per Whatsapp amb una amiga, en àudios xiuxiuejats en el més pur estil ASMR perquè les dues teníem **criatures malaltes** dormint a sobre.

Parlàvem de tot i de res. Necessitàvem poder **compartir** la criança, la maternitat, parlar sobre exigència? I sobre tot allò que no es diu. Tot allò que no s'anomena per por a ser jutjades. Tot allò que no és bonic compartir a les xarxes socials i que, per tant, queda en el calaix de la roba bruta. Queda amagat sota la catifa.

El més curiós de tot és que totes tenim coses que guardem sota la catifa i que ens fa por compartir. I, alhora, que **alliberador** resulta quan per fi aconseguixes fer-ho amb algú!

Una de les coses de què parlàvem era què ens passa quan les nostres criatures estan malaltes. En primer lloc, com de difícil és sostenir un infant malalt amb tots els **malabars** que ja fem de per sí les mares, pares i famílies. Bromejàvem sobre com n'és de temptadora la idea de donar **un xupito d'apiretal** al matí i resar perquè aguanti fins a la tarda a la llar.

Sí, totes sabem que això no s'ha de fer. Està malament. I no, a cap mare ni pare li agrada portar a la seva criatura malalta a l'escola. Les mares i pares suficientment bones som conscients de la necessitat de cures, d'un lloc confortable, d'una sopeta calenta o dels braços de la mama o el papa que donen consol. Però aquesta consciència, el fet de ser coneixedores d'aquesta necessitat, xoca de ple amb el que el sistema ens exigeix.

Què passa realment quan la teva criatura està malalta? Què passa amb la **feina remunerada**? Què passa si ja **no et queden dies personals**? Què passa **si no tens xarxa** ni ningú que es pugui quedar amb la teva criatura? Què passa si ets **autònoma** i no et pots permetre no treballar aquell dia?

Quins recursos reals tenim les famílies quan les nostres criatures es posen malaltes? I, si anem més enllà, també podríem pensar què passa si no pots mantenir **la casa realment calenta** perquè no t'arribarà per la factura del gas.

La realitat és que moltes de nosaltres acabem trucant als **avis**, que al final no deixen de ser **persones vulnerables**, que potser emmalaltiran pocs dies després, i que tampoc haurien de ser les **responsables de les cures** en aquest moment.

No, els avis i àvies no haurien de ser el "comodí de la trucada" que utilitzem cada vegada que ens veiem apurats i apurades. A més, ens trobem en un moment en què **moltes famílies no tenen ni tan sols aquest comodí**. O bé perquè les àvies encara treballen i no poden faltar a la feina, o bé perquè no viuen a prop o no ho tenen tan fàcil per poder fer-se'n càrrec.

Què ens queda llavors a les famílies en aquests primers mesos d'hivern on els **virus** van que volen?

La realitat és que l'estat hauria de poder **garantir la cura dels infants**, també quan estan malalts. Fa poc temps llegia que a Suècia tenen un neologisme, una nova paraula, que significa

"no vindré a treballar perquè la meva criatura està malalta". En diuen **VAB**. I sí, les mares i pares suecs compten amb **permisos de fins a 60 dies** quan les seves criatures estan malaltes, per tal de poder cuidar-los. Si ho penses, té prou sentit i no sembla tan complicat poder-ho habilitar.

I permís vol dir permís. No vol dir **teletreballar**. En el fons el teletreball ha portat moltes avantatges a les famílies de cara a la **conciliació**. Però també ha suposat una **trampa** en altres aspectes. Tenir un fill malalt i haver d'**estar fent reunions davant de l'ordinador** mentre a la teva criatura el cuida l'última sèrie d'animació de **Netflix** tampoc és cap solució.

És preocupant adonar-se que de les primeres coses que pensem les famílies quan la nostra criatura comença a estossegar o a eixugar-se els mocs amb la màniga sigui: "espero que no tingui febre, **què faré demà amb ell o ella?**".

Em sembla increïble haver de recordar que els processos de malaltia tenen **una durada determinada**. Que no podem eliminar-los. Que hem de poder respectar els dies que necessita el cos per recuperar-se. Que hem de poder dedicar **temps i recursos a les cures**.

Les dels nostres infants i les nostres. Sí, **les mares i pares també enmalaltim**. I cuidar una criatura quan tu també estàs malalta em donaria per un altre article sencer.

En fi, em sap greu no poder donar cap solució. Em sap greu no poder donar-te aquell consell que t'arregli la situació si estàs travessant moments així. Però potser sí que alleugereix una mica saber que **no estàs sol o sola**.

Que som moltes famílies les que ens trobem amb aquesta dificultat. I que sí, també som moltes les famílies que fantasiegem amb la dosi de Dalsy "i aquí no ha passat res" de bon matí.[ficentrareport]